

שתיים עשרה המסורות

המסורת הראשונה

"טובתנו המשותפת קודמת לכל, החלמה אישית

תלויה באחדות A.A."

אחדות "אלכוהוליסטים אנונימיים" היא התכונה החשובה ביותר העומדת לרשות חברתנו. חיינו וחיי כל אלה שיבואו אחרינו תלויים בה במישרין. נישאר בשלמותנו, וְלֹא - תגווע A.A. ללא אחדות, יחדל לְבֵה של A.A. לפעום; עורקינו ברחבי תבל לא יִשָּׂאוּ עוד את החסד מעניק החיים של אלוהים; מתנתו לנו תתבזבז ללא תועלת. אלכוהוליסטים שיחזרו לְמִקוֹם מחבואם יאשימו אותנו ויאמרו: "איזה דבר אדיר יכולה היתה A.A. להיות!"

"האם פירוש הדבר", ישאלו אחדים בחרדה, "שערכו של היחיד ב-A.A. אינו נחשב מאוד? האם עליו להיות נשלט בידי קבוצתו ולהיבלע בתוכה?"

בביטחון אנו יכולים לענות על כך ב"לא!" רבתי. אנו מאמינים שאין עוד אגודה על פני האדמה המרעיפה דאגה כה מסורה על חבריה כיחידים; ודאי שאין דומה לה בשמירה בקנאות כה רבה על זכותו של הפרט לחשוב, לדבר או לפעול כרצונו. חבר A.A. אינו יכול לאלץ את זולתו לעשות דבר כלשהו; לא ניתן להעניש אף אחד ולא לסלק אותו. שנים עשר הצעדים שלנו להחלמה הם הצעות. שתיים עשרה המסורות הבטיחות את אחדות A.A. אינן כוללות אף "לא" אחד. הן חוזרות ואומרות "עלינו..."; אך לעולם לא "עליך!".

לדעתם של רבים, משמעותו של מתן חופש זה ליחיד הוא אנרכיה טהורה. כל חבר חדש או ידיד המתבוננים ב-A.A.

לראשונה מופים בתימהון. הם חוזים בחופש הגובל בהפקרות, אך הם נוכחים מיד של-A.A. יש עוצמה שלא ניתן לעמוד בפניה, הנובעת ממטרה ומפעולה. "כיצד", הם שואלים, "מסוגל אוסף כזה של אנרכיסטים לתפקד בכלל? כיצד הם מסוגלים לתת קדימות לטובתם המשותפת? מה, בשם אלוהים, מלכד אותם?"

אלה הבוחנים זאת מקרוב מוצאים במהרה את המפתח לפרדוקס (דבר והיפוכו) מוזר זה. על כל חבר A.A. להסתגל לעקרונות ההחלמה. חיי תלויים למעשה בציות לעקרונות רוחניים. אם יסטה מהם במידה רבה, העונש יהיה מהיר ונדאי; הוא יחלה וימות. תחילה הוא מתלווה אלינו כי הוא חייב בכך, אך לאחר מכן הוא מגלה דרך חיים שהוא רוצה באמת. יתירה מכך, הוא מגלה שאינו יכול לשמור על מתנה יקרת ערך זו לעצמו, אלא אם ימסור אותה הלאה. אין ביכולתו או ביכולתו של אף אחד אחר לשרוד, אלא אם יישא את המסר של A.A. ברגע שבו הפעולה בצעד השנים עשר יוצרת קבוצה, מגיעה תגלית נוספת – שהיחידים ברובם אינם יכולים להחלים, אלא אם **קיימת** קבוצה. אז ניטעת ההכרה שהיחיד הוא רק חלק מתוך שלם גדול; ששום קורבן אישי אינו גדול מדי למען שימור האחוה. הוא לומד שעליו להשקיט את המולת התאוות והשאיפות שבקרבן פְּשָׁאָה עלולות להזיק לקבוצה. נעשה ברור שעל הקבוצה לשרוד, אחרת לא ישרוד היחיד.

לכן הפכה השאלה כיצד יפעלו הקבוצות ויתקיימו יחדיו בדרך הטובה ביותר לשאלה העיקרית. בעולם שסביבנו חזינו באנשים הנהרסים בידי האישיות. המאבק לעושר, כוח ויוקרה קורע את האנושות לגזרים יותר מאי פעם בעבר. אם אנשים חזקים נבלמים בחיפושם אחר שלום והרמוניה, מה יעלה בגורלה של חבורת האלכוהוליסטים המקרטעת שלנו?

כשם שנאבקנו בעבר והתפללנו להחלמתנו האישית, כך גם פתחנו בהתלהבות בחיפוש אחר העקרונות שבעזרתם תוכל A.A. לשרוד. על סדן הניסיון חושל מבנה חברתנו.

פעמים רבות מספור, בערים רבות ובכפרים, שחזרנו את הסיפור של אדי ריקנבקר וחבורתו האמיצה כשהתרסק מטוסם באוקיינוס השקט. כמונו, מצאו את עצמם לפתע ניצולים ממוות, אך עדיין צפים במים סוערים. היטב הבינו שטובתם המשותפת קודמת. לא ניתן לאיש לנהוג באנוכיות בלחם או במים. על כל אחד היה להתחשב באחרים, והם ידעו שדרך האמונה ימצאו את כוחם האמיתי. ואמונה זו אכן נמצאה להם, ובמידה מספקת כדי לגבור על כל פגמי מטוסם השברירי ולעמוד במבחני אי-הוודאות, הכאב, הפחד והייאוש, ואפילו באובדן חייו של אחד מהם.

כך היה גם ב-A.A. באמצעות אמונה ופעולה יכולנו להיבנות מלקחיו של ניסיון כביר. לקחים אלה חיים כיום בשתיים עשרה המסורות של "אלכוהוליסטים אנונימיים", מסורות אשר - ברצונו של אלוהים – יותירו אותנו מאוחדים כל אותה עת ארוכה שהוא יזדקק לנו.

המסורת הראשונה **(הנוסח הארוך)**

כל חבר ב"אלכוהוליסטים אנונימיים" אינו אלא חלק קטן מתוך שלם גדול. A.A. חייבת להמשיך לחיות או שרובינו ודאי ימותו. לפיכך טובתנו המשותפת קודמת לכל, אך טובת הפרט באה מיד לאחר מכן.